

Arrest

nr. 58 155 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 27 januari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 29 januari 2008 een asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 augustus 2008, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 19 721 van 28 november 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 december 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Bij beschikking nummer 3826 van 13 januari 2009 verklaarde de Raad van State het ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 30 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3 Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 49/2, § 5, tweede lid “en verder” van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom de beroepsmogelijkheid van verzoekende partij inzake het afwijzen van zijn aanvraag tot regularisatie niet dient afgewacht. Een aanvraag tot regularisatie was immers gekend bij verwerende partij nog voor het bevel gegeven werd. Dat het geven van het bevelen derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd (...) is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De verwerende partij handelt “kennelijk onredelijk” wanneer het een uitwijzingsbevel afgeeft aan een vreemdeling met een lopende regularisatieaanvraag (artikel 9 lid 3 Verblijfwet), zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag.

• Zie ondermeer: T. Vreemd. 1995, 158; RvS 13 december 1995, nr. 56.991; RvS 1 februari 1996, nr. 57.976; RvS 1 februari 1996, nr. 57.977, T. Vreemd. 1996, 67; RvS 5 maart 1996, nr. 58.454; RvS 26 april 1996, nr. 59.276; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 9 januari 1998, nr. 70.586; RvS 24 november 1998, nr. 77.150; RvS 22 februari 2000, nr. 85.524, T. Vreemd. 2000, 154 RvV 31 juli 2008, nr. 14.727, met noot van L. DENYS in T.Vreemd. 2008, 276. RvV, 28 november 2008, nr. 19.745

Het is kennelijk onredelijk om een verwijderingsmaatregel te nemen alvorens de uitspraak van het annulatieberoep of termijn af te wachten bij de RVV.

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk is na een rechterlijke uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.”

3.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen in de eerste plaats dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 49/2, § 5, tweede lid van de Vreemdelingenwet, nu deze bepaling betrekking heeft op de persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Verder stelt hij dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan worden aangenomen, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Daarnaast betoogt hij, in antwoord op verzoekers concrete kritiek, dat geenszins de beroepsmogelijkheid moet worden afgewacht en dat de beslissing van 22 december 2010 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen rechtsgeldig aanwezig blijft in het rechtsverkeer tenzij en totdat een vernietiging door de Raad zou volgen. Hij wijst er ook op dat verzoekers verwijzing naar zijn verregaande integratie geen afbreuk kan doen aan het voorgaande en aan de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomst artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers gemotiveerd dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3.2. In de mate dat verzoeker verder stelt dat een manifeste motiveringsfout gemaakt werd, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Allereerst moet worden vastgesteld dat verzoeker het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt, namelijk dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomst artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, niet betwist.

In de mate dat verzoeker betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven in afwachting van de uitputting van zijn beroepsmogelijkheden tegen “*het afwijzen van zijn aanvraag tot regularisatie*”, dient te worden opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht op welke concrete weigeringsbeslissing hij doelt. In zoverre verzoeker verwijst naar de beslissingen die door verweerder genomen werden met betrekking tot zijn aanvragen om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden kan slechts worden vastgesteld dat de door verzoeker bij de Raad ingestelde procedures bij arresten nr. 45 079 van 18 juni 2010 en nr. 54 642 van 20 januari 2011 werden afgesloten. Indien dient te worden aangenomen dat verzoeker doelt op de

beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 december 2010 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden werd afgewezen, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat aan tonen op grond van welke wettelijke bepaling hij in afwachting van een behandeling van zijn beroep tegen voormelde beslissing legaal in het Rijk zou kunnen verblijven.

Verzoeker betoogt tevens dat verweerder ten onrechte zijn persoonlijke situatie niet heeft onderzocht en dat het kennelijk onredelijk is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling *“met een lopende regularisatieaanvraag.”* Er dient echter te worden geëit dat het, gelet op de bij de Raad ingestelde procedures, niet ter discussie kan gesteld worden dat verweerder de door verzoeker ingediende aanvragen om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden reeds had behandeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Verzoeker toont daarnaast ook niet aan dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd een nieuwe door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in behandeling was bij het bestuur.

Ten overvloede moet bovendien worden gesteld dat verzoeker nalaat de bepaling van materieel recht aan te duiden die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou verplichten om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing en dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te verwerven heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 49/2, § 5, tweede lid *“en verder”* van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat verzoeker niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat deze wetsbepaling geschonden is. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van een degelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting kan niet worden vastgesteld.

3.4.5. De Raad wijst er verder nog op dat, zoals reeds aangegeven door verweerder, de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK